

บทที่ 9 ความแตกต่างระหว่างเพศ

คำนำ

การเปรียบเทียบพื้นฐานทางจิตวิทยาระหว่างเพศ

ผู้หญิงเหมือนผู้ชาย แต่ผู้หญิงก็แตกต่างจากผู้ชาย

ความแตกต่างทางเพศที่เนื่องจากอิทธิพลทางชีววิทยาและสิ่งแวดล้อม

ความสัมพันธ์ระหว่างฮอว์โมนเพศกับอารมณ์และจิตใจของสตรี

ความแตกต่างทางเพศที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ

ความแตกต่างทางเพศในความสามารถที่ได้รับการทดสอบ

ในด้านการทดสอบระดับสติปัญญา

ในด้านความสามารถพิเศษ

ในด้านความสามารถทางคณิตศาสตร์

ในด้านการตัดสินความสัมพันธ์ของระยะทาง

ในด้านความสามารถทางดนตรี

ในด้านการทดสอบความคล่องแคล่วในการใช้มือและนิ้วมือ

ในด้านการทดสอบความจำ

ในด้านการรับรู้รายละเอียดอย่างรวดเร็ว

ในด้านความสัมพันธ์ทางวิทยาศาสตร์

บุคลิกภาพ-การปรับตัวและการไม่สามารถในการปรับตัว

ความต้องการทางอารมณ์และการแสดงออก

ความรู้สึกไวทางสังคม-การตอบสนองต่อบุคคล

สรุป

แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 9

บทที่ 9

ความแตกต่างระหว่างเพศ

จุดประสงค์

เมื่อนักศึกษาได้เรียนบทเรียนนี้แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เปรียบเทียบลักษณะพื้นฐานทางจิตวิทยาระหว่างเพศชายและเพศหญิงได้
2. บอกความแตกต่างที่เกี่ยวกับความสำเร็จ ซึ่งได้จากการศึกษาวิจัย
3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศที่ได้จากการศึกษาวิจัยและการใช้แบบทดสอบ ในด้านสติปัญญา/ความสามารถพิเศษ/ความสามารถทางคณิตศาสตร์/ด้านการตัดสินใจสัมพันธภาพของระยะทาง/ความสามารถทางดนตรี/ความคล่องแคล่วในการใช้มือและนิ้วมือ/ด้านการทดสอบความจำ/ด้านการรับรู้รายละเอียดอย่างรวดเร็ว/ด้านความสัมพันธ์ทางวิทยาศาสตร์
4. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในด้านบุคลิกภาพการปรับตัวและการไม่สามารถปรับตัว ที่ได้จากการศึกษาวิจัย
5. เปรียบเทียบความแตกต่างทางเพศด้านความต้องการทางอารมณ์ และการแสดงออกที่ได้จากการศึกษาวิจัย

ความแตกต่างระหว่างเพศ

คำนำ

ไม่มีหัวข้อใดในด้านจิตวิทยา ที่น่าสนใจไปกว่า หัวข้อเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ มีการศึกษากันมากมาย ที่กล่าวถึงความแตกต่างดังกล่าวนี้ ส่วนหนึ่งของความสนใจ มาจากความต้องการที่หญิงและชายรู้สึกเข้าใจซึ่งกันและกัน และปัญหาสังคมมากมายที่เกี่ยวข้อง เช่น การแต่งงาน และการหย่าร้าง การศึกษาและสภาวะของการมีชีวิตอยู่ ตลอดจนการทำงาน โดยทั่วไป ความสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ การศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศเป็นเรื่องที่สะดวก เพราะสามารถเปรียบเทียบได้ง่าย ถึงการกระทำของเพศชายและเพศหญิง และกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา แม้ว่าจะได้รับการเลือกเฟ้นอย่างไรก็ตาม ก็แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทเท่านั้น

การเปรียบเทียบพื้นฐานทางจิตวิทยาระหว่างเพศ

1. ผู้หญิงเหมือนผู้ชาย แต่ผู้หญิงก็แตกต่างจากผู้ชาย

ผู้หญิงเหมือนผู้ชาย คือ ต่างมีลักษณะต่าง ๆ ของมนุษยชาติเหมือนกัน กล่าวคือ หญิงและชายต่างก็มีความต้องการอาหาร มีความต้องการทางเพศ มีความต้องการความรัก ฯลฯ แต่อิทธิพลจากวัฒนธรรมและสังคม ทำให้ผู้หญิงดูเหมือนหนึ่งมีความต้องการน้อยกว่าในบางประการ เช่น ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

ผู้หญิงแตกต่างจากผู้ชาย คือ ผู้หญิงมีลักษณะเฉพาะประจำเพศบางอย่าง เช่น หญิงมีชีวเคมีของร่างกายแตกต่างจากผู้ชาย กล่าวคือ หญิงมีฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen) และโปรเจสเตอโรน (Progesterone) ซึ่งมีอิทธิพลต่ออารมณ์และจิตใจของสตรี

2. ความแตกต่างทางเพศที่เนื่องจากอิทธิพลทางชีววิทยาและสิ่งแวดล้อม

ผลของฮอร์โมนเพศ เช่น ในผู้ชายมีแอนโดรเจน (androgen) ที่ช่วยให้เขามีลักษณะภายนอก และพฤติกรรมเยี่ยงบุรุษ ส่วนผู้หญิงมีเอสโตรเจน กับโปรเจสเตอโรน ที่ช่วยให้ผู้หญิงมีลักษณะภายนอกและพฤติกรรมเยี่ยงสตรี

อย่างไรก็ดี ฮอร์โมนเพียงประการเดียว ไม่อาจทำให้หญิงหรือชายเติบโต มีพัฒนาการทางบุคลิกภาพ และพัฒนาการของเอกลักษณ์ทางเพศ เป็นหญิงหรือชายโดยสมบูรณ์ได้ หากแต่สิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะวัฒนธรรมและการอบรมเลี้ยงดู ตั้งแต่วัยเด็กเล็ก มีอิทธิพลอย่างยิ่ง ต่อเอกลักษณ์ทางเพศของคนเรา ดังเช่น

- เด็กหญิงต้องเก็บกอดความก้าวร้าว และความต้องการทางเพศ ไว้มากกว่าเด็กชาย เนื่องจากวัฒนธรรมในการอบรมเลี้ยงดู และเจตคติของสังคมคาดหวัง หรือกำหนดไว้ให้หญิงเป็นเช่นนั้น

- ผู้หญิงจะถูกอบรมให้กดเก็บความต้องการทางเพศ และการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศมากกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ผู้หญิงยังกลัวความเจ็บปวดในการตั้งครรรภ์ การคลอด ฯลฯ จึงอาจเป็นปัจจัยให้ผู้หญิงส่วนมากควบคุมตนเอง ได้มากกว่าผู้ชายในเรื่องทางเพศ

- ผู้หญิงแตกต่างจากผู้ชายตรงที่ผู้หญิงมีความสามารถบรรลุจุดสุดยอด ในขณะที่ร่วมเพศได้มากกว่าหนึ่งครั้ง แต่ผู้ชายนั้นในการร่วมเพศแต่ละครั้ง จะถึงจุดสุดยอดได้เพียงครั้งเดียว แต่ทว่าผู้หญิงส่วนมากต้องการเวลา ในการกระตุ้นหรือการเร้า นานกว่าผู้ชาย

- อีริค ฟรอมม์ จิตแพทย์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของโลก กล่าวไว้ในหนังสือ **ศิลปะของความรัก** เกี่ยวกับความรักลูกของพ่อแม่ไว้ว่า ความรักของแม่ไม่มีเงื่อนไข แตกต่างจากความรักจากพ่อซึ่งมีเงื่อนไข แม่ลูกจะเป็นมหาโศกที่คนทั้งโลกรังเกียจ แม่แม่จะโกรธ อับอาย ผิดหวัง และเจ็บปวดชอกช้ำลึกเพียงใด แม่ก็จะเป็นคนสุดท้ายที่รักเขา

- ผู้หญิงจะห่วงใยผูกพันทางใจกับลูก ในขณะที่เดียวกันก็มีความภูมิใจ ที่สามารถสร้างมนุษย์ได้ ดังนั้นผู้หญิงที่เลี้ยงลูกไม่ได้ดีพอ จะรู้สึกวิตกกังวล และรู้สึกว่าตนเองทำผิด แต่ผู้ชายมีความรู้สึกดังกล่าวน้อยกว่า ผู้หญิงจึงรู้สึกเจ็บปวด และสูญเสียมากกว่าผู้ชาย ในเรื่องเกี่ยวกับลูกอย่างไม่มีเงื่อนไขตลอดชีวิต

- เป็นที่ยอมรับกันในทุกวัฒนธรรมว่า ผู้หญิงเป็นฝ่ายสมยอม (passive) มากกว่า ใช้วิธีการก้าวร้าวแบบสมยอม และวิธีการก้าวร้าวโดยตรง วิธีการที่ผู้หญิงใช้ คือ ผัดผ่อน หน่วงเหนี่ยว เจยเมยไม่รู้ร้อน หนึ่งบ้างหนึ่งอ กระแทกกระทั้นแทนการทุบตีและต่อเยอย่างผู้ชาย

- การศึกษาในต่างประเทศหลายแห่ง เช่น เทอร์แมนและไทเลอร์ (1954) และ สมิช (1965) แสดงผลสอดคล้องว่า เด็กชายก้าวร้าวมากกว่าเด็กหญิงในทุกทาง ยกเว้นทางวาจาเท่านั้น ซึ่งเด็กหญิงเหนือกว่า และเป็นที่น่าสังเกตว่า หญิงมักใช้ถ้อยคำ ราพัน พรรณนา ประชด เสียดสี นินทาและด่าทอได้อย่างพิศดารกว่าผู้ชาย

- ผู้ชายมีความสามารถในงานก่อสร้าง และสร้างสรรค์มากกว่า มีความมั่นใจในตนเองมากกว่าผู้หญิง แต่ผู้ชายก็ดูจะสมยอมหรือยอมจำนนต่อกฎเกณฑ์ต่างๆ ได้น้อยกว่าผู้หญิง

- แม้ว่าผู้หญิงจะมีทักษะในกระบวนการรับรู้สูงกว่า ท่องจำได้ดีกว่า มีทักษะในการพูดมากกว่า และมีความรู้สึกไวกว่าผู้ชาย แต่ แม็คโคปีย์ (1963) ได้ศึกษาและรายงานไว้ว่า ผู้ชายมีความสามารถทางวิเคราะห์แยกแยะดีกว่า ริเริ่ม และเป็นตัวเอง พึ่งตนเองได้ดีกว่าผู้หญิง

- เด็กหญิงจะเติบโตเป็นผู้หญิงโดยสมบูรณ์ หากมีความสัมพันธ์ที่ดีกับแม่ โดยเธอจะใช้กลไกทางจิตชนิดเลียนแบบกับแม่ และแม่ก็มักอบรมเลี้ยงดูให้เธอเป็นหญิง เช่น ให้เล่นตุ๊กตา เล่นขายข้าวแกง ให้สำรวจกิริยาวาจา เป็นต้น

- ถ้าเด็กหญิงมีความสัมพันธ์ไม่ดีกับแม่ เช่น แม่เป็นคนกระด้าง ซาเย็น เกียวกวด หอดทิ้ง หรือถ้าแม่มีพยาธิสภาพทางจิตใจ เด็กหญิงผู้นั้นก็จะไม่สามารถใช้กลไกทางจิตเลียนแบบแม่ได้ จึงอาจหันไปหาพ่อแทน ซึ่งจะทำให้เธอเลียนแบบพ่อโดยไม่รู้ตัว กลายเป็นคนแข็ง ก้าวร้าว หรือมีพฤติกรรมอื่นแบบเพศชาย ซึ่งมักจะเป็นปัญหาต่อไปได้

- วิธีการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ทำให้เด็กเกิดความสับสนในแง่เอกลักษณ์ทางเพศ เช่น

- พ่อแม่ตั้งชื่อให้เด็กไม่เหมาะสมกับเพศ ให้แต่งกายผิดเพศ หรือไม่ประพฤติต่อดีกตามเพศของเขา ก็จะมีผลทำให้เด็กเติบโต เป็นคนที่มีลักษณะของทั้งสองเพศอยู่ในคน ๆ เดียวกัน ไม่ว่าจะจะมีรูปร่างหน้าตาเป็นหญิง หรือชายเพียงใดก็ตาม เป็นการสร้างปัญหาชีวิตให้แก่เด็ก โดยพ่อแม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์

- พ่อแม่บางคนอยากได้ลูกชาย อาจเป็นเพราะอคติ หรือเพราะมีลูกสาวหลายคนแล้วก็ตาม จึงแต่งตัวให้ลูกสาวดูคล้ายเด็กชาย และปฏิบัติต่อเธอเหมือนปฏิบัติต่อดีกชาย เด็กหญิงผู้นั้นก็จะมีพัฒนาการของเอกลักษณ์ทางเพศไปทางเพศชาย และในทำนองเดียวกันกับการที่เด็กชายมีพัฒนาการของเอกลักษณ์ทางเพศไปทางเพศหญิง

- คนไทยหรือคนจีนจำนวนไม่น้อย อยากได้ลูกชายมากกว่าลูกสาว หรือปฏิบัติต่อดีกสาวด้วยท่าทีที่ไม่ยกย่อง เด็กหญิงผู้นั้นจึงเกิดความรู้สึกไม่ดีต่อเพศของตน ไม่พอใจและไม่ภูมิใจในการเกิดมาเป็นเพศสตรี ทำให้มีปัญหาเอกลักษณ์ทางเพศ และขาดความนับถือภูมิใจและเชื่อมั่นตนเอง

- ถ้าพ่อแม่เต็มใจอยากได้ลูกสาว เคารพในความเป็นเพศหญิงของเธอ เด็กหญิงก็จะมีอาการยอมรับและนับถือตนเอง พอใจและภูมิใจในความเป็นสตรีเพศของตน และจะเจริญเติบโตเป็นผู้หญิงที่มีบุคลิกภาพ และพัฒนาทางเพศเป็นปกติ และเป็นหญิงโดยสมบูรณ์

- เด็กเริ่มมีแรงจูงใจ ที่จะทำอะไรให้สำเร็จเมื่ออายุ 4-5 ปี การศึกษาทางจิตวิทยาพบว่าเด็กหญิงมีแรงจูงใจในการแสวงหาความสำเร็จน้อยกว่าผู้ชาย เพราะค่านิยมของสังคมและการอบรมเลี้ยงดู เด็กหญิงมักเอาความสำเร็จ ไปปนกับการได้รับความรักและความยอมรับ คือ เธอมักไฝหาความสำเร็จ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรัก

- คำวิพากษ์วิจารณ์ มักมีผลต่อจิตใจของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ดังนั้นเมื่อเติบโตขึ้น ผู้หญิงจึงหวั่นไหวต่อคำติชมมากกว่าผู้ชาย ความนับถือและภูมิใจในตนของผู้หญิงขึ้นอยู่กับความรู้สึกและท่าทีของผู้อื่นที่มีต่อเธอ

- ผู้หญิงบางคนกลัวความสำเร็จ เพราะความสำเร็จหมายถึง การแข่งขันซึ่งดีและความก้าวร้าว ซึ่งสังคมมักไม่ยอมรับว่าเป็นคุณสมบัติของผู้หญิง เพราะฉะนั้นเธอจึงเกรงว่า ถ้าเธอได้รับความสำเร็จสูงส่ง สังคมจะไม่ยอมรับความเป็นหญิงของเธอ โดยเฉพาะสังคมของบุรุษเพศ ผู้หญิงบางคนจึงกลัววิตกกังวล เมื่อได้รับความสำเร็จ

- ผู้หญิงที่มีความเครียดสะสมสูง ต้องการความสำเร็จในวิชาชีพ และความสำเร็จในชีวิตนอกบ้าน จึงมักมีปัญหาในบทบาทหน้าที่ จนเกิดความตึงเครียดวิตกกังวลใจ เพราะเธอจะต้องใช้ทั้งพลังกายและพลังใจมากกว่าผู้หญิงทั่วไป ในการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพทั้ง 2 ด้านพร้อมกัน ซึ่งอาจแสดงออกในรูปอารมณ์ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ได้

3. ความสัมพันธ์ระหว่างฮอร์โมนเพศกับอารมณ์และจิตใจของสตรี

ผลการศึกษาหลายแห่งในต่างประเทศ แสดงว่า การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของผู้หญิง มีส่วนเกี่ยวข้องกับระดับสูงต่ำของฮอร์โมนเอสโตรเจน และโพรเจสทีโรน ในระยะต่าง ๆ ของรอบเดือน

ระหว่างมีประจำเดือน ระดับเอสโตรเจนลดต่ำลง แล้วค่อย ๆ เพิ่มขึ้นหลังจากประจำเดือนหมด

ระดับเอสโตรเจนจะสูงสุดตอนไข่สุก แล้วค่อย ๆ ลดลง แล้วกลับสูงขึ้นอีก จนประมาณวันที่ 22 ของรอบเดือน

ระดับเอสโตรเจนจะคงที่อยู่นกกระทั่ง 2-3 วันก่อนจะมีประจำเดือน

ส่วนโพรเจสทีโรสจะออกด้วย จนกระทั่งถึงกลางรอบเดือน หลังจากไข่สุก โพรเจสทีโรนจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นจนประมาณวันที่ 21-22 ของรอบเดือน ในระยะ 2-3 วันก่อนมีประจำเดือน โพรเจสทีโรนก็จะลดลงทันทีเช่นกัน

- มีการศึกษาหลายการศึกษา พบว่า ผู้หญิงมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ หลังวันที่ 21-22 ของรอบเดือน ซึ่งเรียกว่า "ความเครียดระยะใกล้มีประจำเดือน" ผู้หญิงอาจมีความเศร้า หงุดหงิด วิตกกังวล แต่ความรุนแรงของอาการเหล่านั้นขึ้นอยู่กับ สภาพทางจิตใจของผู้หญิงแต่ละคน ผู้หญิงที่มีพยาธิสภาพทางจิตใจ มักมีความรุนแรงมากกว่า

- นอกจากนี้ มีรายงานวิจัยมากมาย ซึ่งสรุปได้ว่า ผู้หญิงจะมีความตึงเครียดสูง ในระยะเวลาใกล้จะมีประจำเดือน และผู้หญิงที่มีแนวโน้มจะประกอบอาชีพการงาน มักจะลงมือประกอบอาชีพการงานในช่วงใกล้มีประจำเดือน

- ระยะใดที่ผู้หญิงมีระดับเอสโตรเจนต่ำลงมาก ระยะนั้นผู้หญิงจะมีอารมณ์เศร้า หงุดหงิด กังวล ซึ่งได้แก่ 3 ระยะ คือ

- ระยะใกล้จะมีประจำเดือน
- ระยะหลังคลอด
- ระยะหมดประจำเดือน

ทั้ง 3 ระยะดังกล่าว โพรเจสทีโรนจะลดต่ำลง ดังนั้นหากผู้หญิงมีอาการเศร้ารุนแรง ในระยะหมดประจำเดือน แพทย์อาจพิจารณาให้เอสโตรเจนช่วยด้วย

- ขณะตั้งครรภ์ อีสโตรเจนและโพรเจสทีโรน จะมีระดับสูงขึ้น ภาวะทางร่างกาย และชีวเคมีมีอิทธิพลอย่างมาก ทำให้หญิงตั้งครรภ์เกิดความรู้สึกอยากปกป้องคุ้มครอง และพุ่มพักทารกนั้น และจะพบต่อไปอีกว่า ผู้หญิงบางคนไม่เคยรักเด็กมาก่อนเลย พอให้กำเนิดทารกจะเริ่มรู้สึกรักและปกป้องลูกเท่าชีวิตของเธอ

- วัยหมดประจำเดือน ในระยะหมดประจำเดือน คือ เมื่อหญิงอายุประมาณ 46-55 ปี อีสโตรเจนจะลดลง รังไข่จะเสื่อมลง เต้านมและอวัยวะเพศภายนอกจะเหี่ยวลง ผู้หญิงอาจเกิดร้อนวูบวาบ เจ็บหน้าอก หงุดหงิด อยาก ร้องไห้ ซึมเศร้า สับสน สมาธิเสื่อม ปวดศีรษะ เวียนศีรษะ ใจสั่น วิตกกังวล ขาดความอดทน ฯลฯ แต่ผู้ชายมักไม่เกิดอาการต่างๆ ดังกล่าว ทั้งนี้เพราะร่างกายของชายจะเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป และไม่มากนัก

ระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) ในร่างกายของผู้ชาย จะลดลงอย่างช้าๆ จึงมักไม่มีใครสังเกตเห็นการหดเหี่ยวหรือการเปลี่ยนแปลงของเครื่องเพศชายชัดเจนอย่างของผู้หญิง

- การศึกษาในต่างประเทศหลายแห่ง แสดงว่า ผู้หญิงประมาณ 50-85% ในวัยหมดประจำเดือน จะเกิดอาการต่างๆ ปรากฏให้เห็นเล็กน้อยแตกต่างกันไป ในผู้หญิงแต่ละคน ความรุนแรงของอาการขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพเดิม ของผู้หญิงแต่ละคน

- ผลของการวิจัย พบว่า การให้อีสโตรเจนแก่ผู้หญิงในวัยหมดประจำเดือน อาจช่วยลดอาการต่างๆ ดังกล่าวได้บ้างในบางคน ทั้งนี้ต้องอยู่ในดุลยพินิจของแพทย์เป็นรายๆ ไป มิใช่ว่าผู้หญิงทุกคนจะต้องได้รับอีสโตรเจนในวัยหมดประจำเดือน

ความแตกต่างทางเพศที่เกี่ยวกับความสำเร็จ

ปัญหาที่น่าสนใจ และเป็นที่ทำทนายของนักวิจัยทั้งหลาย คือว่า ทำไมเพศสตรีจึงมีส่วนช่วยความเจริญของบ้านเมืองได้น้อยมาก และทำไมสตรีจึงประสบความสำเร็จน้อยกว่าบุรุษ ทั้งๆ ที่สตรีก็เรียนรู้ได้ไม่แพ้บุรุษ

ประวัติศาสตร์ได้บันทึกชื่อและความสำเร็จของบุรุษจำนวนมากมาย แต่มีสตรีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้น

เอลลิส (Ellis, 1904) ได้ศึกษาชาวอังกฤษที่ฉลาดจำนวน 1,030 คน พบว่า ในจำนวนเหล่านั้นมีสตรีเพียง 55 คนเท่านั้น

แกทเทล (Cattell, 1903) ได้คัดรายชื่อบุคคลที่มีชื่อเสียงจำนวน 1,000 คนของโลก และในจำนวนเหล่านั้นมีสตรีเพียง 32 คน ซึ่งมีสตรีบางคนมีชื่อเสียงโดยเกิดในตระกูลสูงฐานะดีมากกว่าได้รับความสำเร็จจากสติปัญญาของตนเอง

คาสเทิล (Castle, 1913) ได้รวบรวมรายชื่อหญิงที่มีชื่อเสียงในอาชีพต่าง ๆ ในทุกระดับอายุ จำนวน 868 คน พบว่า หญิงส่วนมากมีชื่อเสียงในทางการเขียนมากกว่าอาชีพอื่น ๆ แม้ว่าอาชีพที่เป็นของสตรี เรายังพบว่าบุคคลที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ในอาชีพเหล่านั้น เป็นบุรุษ ความสนใจในศิลปะซึ่งยอมรับว่าเป็นคุณลักษณะของสตรี แต่กระนั้นก็มีสตรีจำนวนน้อยมาก ซึ่งได้รับความสำเร็จ มีชื่อเสียง ฐานะเป็นจิตรกรผู้สร้างสรรค์ และแม้แต่การออกแบบเสื้อผ้า และการตกแต่งภายใน ผู้นำในอาชีพเหล่านั้นปรากฏว่าเป็นเพศชายเป็นส่วนใหญ่ ส่วนมากของอาชีพการทำครัวในโลกเป็นสตรี แต่หัวหน้าคนครัวมักเป็นบุรุษ ในอาชีพการแสดง จึงเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเป็นเวลานาน แต่ปรากฏว่า การเขียนบทละครก็ดี ผู้อำนวยการแสดงก็ดี ที่มีชื่อเสียงมากมักเป็นผู้ชาย

ในทางตรงข้ามกับสถานการณ์ที่ได้อ้างถึงความสำเร็จของผู้ใหญ่ทั้ง 2 เพศ ดังได้กล่าวมาแล้ว จากการศึกษาส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางการเรียน ต่างเห็นด้วยว่า เด็กหญิงเรียนในโรงเรียนได้ดีกว่าเด็กชาย ความแตกต่างเหล่านี้ได้รับรายงานอย่างกว้างขวางจากการศึกษาวิจัย

ความแตกต่างเหล่านี้ได้แสดงไว้ในการสำรวจของ **นอร์ทไบ (Northby, 1958)** กับนักเรียนจำนวน 12,826 คน ซึ่งเรียนจบระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียน 83 แห่ง ในปี ค.ศ. 1956 ผลปรากฏว่าผู้ที่ได้คะแนนสูงเป็นหญิง 72% และชาย 28% ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำเป็นหญิง 36% และชาย 64%

เมื่อมีการนำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลอนุกรมมาใช้ เพื่อวัดความสำเร็จทางการเรียนในโรงเรียน ความแตกต่างได้ลดลงอย่างเห็นชัด จากการศึกษาของ **คลาร์ก (Clark, 1959)** ได้เปรียบเทียบเด็กชายกับเด็กหญิงชั้น 3, 5 และ 8 ด้วยการใช้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล แคลิฟลอเนีย โดยได้สุ่มตัวอย่างเด็กทั้งหมดจาก 48 รัฐ แบบทดสอบนี้ประกอบด้วย

1. คำศัพท์ในการอ่าน (Reading Vocabulary)
2. ความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension)
3. เหตุผลทางคณิตศาสตร์ (Arithmetic Reasoning)
4. กลไกทางภาษาอังกฤษ (Mechanics of English)
5. พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ (Arithmetic Foundation)
6. การสะกดตัว (Spelling)

ผลปรากฏว่า

1. มีความแตกต่างที่สำคัญเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สำหรับชั้นประถม 3 ทั้งหมด
2. เด็กหญิงได้คะแนนการสอบการสะกดตัวได้ดีกว่าเด็กชาย
3. เด็กหญิงทำคะแนนได้ดีกว่าเด็กชายในวิชาอังกฤษ ในชั้น 5 และ 8 และวิชาคณิตศาสตร์

พื้นฐานในชั้น 8

จากการศึกษาดังได้กล่าวแล้ว แสดงว่า แม้แต่การทดสอบมาตรฐานก็ยังพบความแตกต่างที่มีแนวโน้มว่า เด็กหญิงทำคะแนนได้ดีกว่าเด็กชาย นอกจากนี้การศึกษาของ เทอร์แมน และ ไทเลอร์ (Terman, Tyler, 1954) ได้แสดงคะแนนการสอบวิชาย่อยๆ ซึ่งปรากฏผลว่า เด็กหญิงทำคะแนนได้ดีในวิชาภาษาอังกฤษ การสะกดตัว การเขียนและศิลปะ ส่วนเด็กชายทำคะแนนได้ดีในวิชาคณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ได้มีการกล่าวขวัญกันมากมายเกี่ยวกับ ความแตกต่างที่เกิดขึ้น จากการทดสอบของบุคคล ทั้งในโรงเรียนและออกจากโรงเรียนไปแล้ว เป็นความลำบากที่จะนำเรื่องนี้ มากล่าวถึงในแง่สติปัญญาเหนือกว่า และต่ำกว่า เพราะว่าถ้าสตรีฉลาดกว่าบุรุษแล้ว ทำไมสตรีจึงไม่แสดง ความเด่นติดต่อกัน แม้เมื่อออกจากโรงเรียนไปแล้ว องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม และรวมทั้งคุณลักษณะทางกายและจิตใจ ที่แตกต่างกันของเพศหญิงและเพศชาย อาจมีส่วนช่วยอธิบายถึงความแตกต่างเหล่านี้ได้ดี

ความแตกต่างในอัตราของการบรรลุวุฒิภาวะในบางครั้ง ได้นำมาอธิบายความแตกต่างของความสำเร็จในโรงเรียน กล่าวคือ เด็กหญิงจะเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นเร็วก่อนเด็กชายประมาณ 2 ปี ในช่วงระหว่างนี้เด็กหญิงจะสูงกว่า หนักกว่า และสนใจสิ่งต่างๆ กว้างขวางกว่า

เอมส์และอิลด์ (Ames & Ilg, 1964) ได้เปรียบเทียบกลุ่มเพศของชายหญิงจำนวน 33 คู่ ซึ่งมีระดับสติปัญญา อายุ และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสอดคล้องกัน และพบว่า ในชั้นอนุบาล ชั้นประถม 1 และ 2 เด็กหญิงได้คะแนนสูงกว่าเด็กชาย จากการทดสอบ 4 แบบ ซึ่งคล้ายๆ กับการวัดความถนัดทางการเรียนในโรงเรียน

ส่วนการศึกษาของ คลาร์ก (Clark, 1959) ไม่พบความแตกต่างเหล่านั้นในเด็กชั้น 3, 5 และ 8 ด้วยการใช้แบบทดสอบวุฒิภาวะของแคลิฟลอเนีย

ถ้าผลจากการศึกษาของ เอมส์และอิลด์ ที่ได้ทำกันอย่างรอบคอบ มีแนวโน้มจะสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า การบรรลุวุฒิภาวะของเด็กหญิงมากเท่าใด ในเวลาที่เข้าโรงเรียน ก็ยิ่งช่วยให้เด็กหญิงได้เริ่มต้นที่ดี และนำไปสู่การเรียนที่ดีตลอดไปในโรงเรียน

นอกจากนั้น ได้มีการอธิบายความแตกต่างทางเพศ ที่เกี่ยวกับความสำเร็จในโรงเรียนว่าขึ้นอยู่กับ ความสัมพันธ์ทางเจตคติและบุคลิกภาพอีกด้วย กล่าวคือ คุณลักษณะทางเพศหญิงได้ช่วยให้เด็กหญิงสร้างความประทับใจต่อครูได้ดี มากกว่าเด็กชาย

ความแตกต่างทางเพศในความสามารถที่ได้รับจากการทดสอบ

เมื่อได้มีการพิจารณาว่า แบบทดสอบสติปัญญาที่ได้รับการปรับปรุงแล้วหลายครั้ง สามารถบอกความสามารถทางสติปัญญาของบุคคลได้ นักจิตวิทยาได้นำแบบทดสอบสติปัญญา

เหล่านั้นมาใช้ เพื่อเปรียบเทียบระดับสติปัญญาของเด็กหญิงและเด็กชาย แต่อย่างไรก็ดีนักจิตวิทยายังได้ตระหนักถึงความเกี่ยวข้องที่ซับซ้อนของศักยภาพ (คือสิ่งที่บุคคลได้รับมาแต่กำเนิด) กับประสบการณ์ที่บุคคลได้รับหลังเกิดแล้ว ว่ามีแนวโน้มที่ทำให้เด็กชายสูงกว่าในการทดสอบบางอย่าง และเด็กหญิงสูงกว่าในการทดสอบอื่น ๆ ด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้แบบทดสอบความสามารถและความถนัดอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อให้ความยุติธรรมในการพิจารณาความแตกต่างของทั้ง 2 เพศ

ในด้านการทดสอบระดับสติปัญญา

สมาคมการวิจัยทางการศึกษาก้อตแลนด์ ในปี ค.ศ. 1939 ได้รายงานว่ เด็กทั้งหมดในประเทศที่เกิดในวันที่ 1 ของเดือนกุมภาพันธ์ พฤษภาคม สิงหาคม และพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1926 ไม่ว่าจะอยู่ชั้นใดก็ตาม ได้รับการทดสอบแอสตันพอร์ตบีเนท์ ปรากฏว่ไอคิวเฉลี่ยของเด็กชาย = 100.50 สำหรับเด็กหญิง = 99.7 ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญประการหนึ่งและอีกประการหนึ่งจำนวนบุคคลที่ได้รับการทดสอบก็น้อยเกินไปที่จะเป็นตัวอย่งของประชากรทั้งหมด

ต่อมาได้มีการศึกษาชาวสก็อตแลนด์อีกในปี ค.ศ. 1989 โดยพยายามใช้ตัวอย่างที่จะสามารถเป็นตัวแทนที่ดีได้ กับเด็กที่เกิดในปี ค.ศ. 1936 ผลแสดงว่เด็กชายได้คะแนนสูงกว่าเด็กหญิงโดยเฉลี่ย 4 จุด จากการทดสอบแต่ละคนของเทอแมน-เมอร์ริลล์ พอร์ม L. (Terman – Merrill Form L.) และเด็กหญิงได้คะแนนสูงกว่าเด็กชาย โดยเฉลี่ย 2 จุด จากการทดสอบไอคิวเป็นหมู่ ความแตกต่างทั้ง 2 เพศนี้ ให้ความสำคัญทางสถิติ เนื่องจากการใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก

ไมล์ส (Miles, 1958) ได้รายงานจากการทดสอบแอสตันพอร์ต บีเนท์ และจาก WISC และ WAIS พบในทำนองเดียวกันว่ ความแตกต่างระหว่างเพศ สำหรับบางข้อของข้อทดสอบย่อย แต่ไม่พบว่มีความแตกต่างจากคะแนนรวม

ในด้านความสามารถพิเศษ คาสเซิล (Castle, 1913) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถการใช้ถ้อยคำ จากระดับวัยทารกถึงผู้ใหญ่ พบว่ เพศหญิงแสดงออกทางถ้อยคำได้อย่างสม่ำเสมอและอย่างคล่องแคล่ว มากกว่าเพศชาย และแม้แต่ในระหว่างชั้นประถมจนถึงระดับมัธยมตอนปลาย เพศหญิงก็ได้รับคะแนนในด้านถ้อยคำ และทำงานได้ดีกว่าเพศชายในวิชาภาษาอังกฤษ และคงจำกันได้ดีว่ ผู้หญิงซึ่งได้รับความสำเร็จในเรื่องนี้ ส่วนใหญ่มักมีอาชีพเป็นนักเขียน

ฮอบสัน (Hobson, 1947) แฮฟวิงเฮิร์ส และ บรีส (Havighurst & Breese 1947) พบว่เด็กหญิงในระดับมัธยมตอนต้น ได้คะแนนสูงกว่าอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในการทดสอบ

ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาหรือถ้อยคำ (Verbal Fluency) และเด็กชายได้คะแนนสูงกว่า โดยเฉลี่ยจากการทดสอบความหมายของถ้อยคำ (Verbal Meaning) จากแบบทดสอบอนุกรมของความสามารถทางสมองเบื้องต้น

เฮิซเบอร์ก และ เลพกิน (Herzberg & Lepkin, 1954) พบว่า เด็กหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (อายุ 16, 17, 18 ปี) ได้คะแนนจากการทดสอบความคล่องของการใช้ถ้อยคำสูงกว่าเด็กชายอย่างเห็นได้ชัด ในกรณีเดียวกันนี้ เด็กหญิงอายุ 17 ปี ส่วนใหญ่มีแนวโน้มทำคะแนนที่ต้องการความเร็วได้ดีกว่า แต่ไม่ใช่ทางคำศัพท์หรือความเข้าใจ ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าเด็กหญิงเรียนพูดตั้งแต่อายุยังน้อยกว่า จึงสามารถพูดได้ดีกว่า ติดอ่างน้อยกว่า ในระหว่างก่อนเข้าโรงเรียน และสิ่งนี้อาจเป็นสาเหตุให้เด็กหญิงคล่องแคล่ว ทางการพูดมากกว่า จากวัยทารกเป็นต้นไป ในส่วนที่เกี่ยวกับคำศัพท์ ไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันเลย ในระหว่างกลุ่มเด็กหญิงและผู้หญิง กับเด็กชายและผู้ชาย

ในด้านความสามารถทางคณิตศาสตร์ ปรากฏว่าชายแสดงความสามารถสูงกว่าหญิง จากข้อทดสอบที่เกี่ยวกับการใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ ที่มากกว่า การบวก ลบ คูณ หารง่าย ๆ จากการศึกษาคณิตศาสตร์ในโรงเรียน

เทอร์แมน และ ไทเลอร์ (Terman & Tyler, 1954) ได้รายงานความแตกต่างที่มีนัยสำคัญว่า เด็กชายในระดับมัธยมได้คะแนนสูงในการทดสอบคณิตศาสตร์ที่ต้องใช้เหตุผล แต่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า ไม่พบว่า มีความแตกต่างกัน สำหรับการทดสอบคณิตศาสตร์เกี่ยวกับการนับจำนวนเลย

ฮอบสัน (Hobson, 1947) แฮฟวิงเฮิร์ส และ บรีส (Havighurst & Breese, 1947) รายงานว่า ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับตัวเลขนั้น ผลปรากฏว่าเด็กชายสามารถทำได้สำเร็จมากกว่าเด็กหญิง

สวีเนย์ (Sweeney, 1953) ได้รายงานความแตกต่างทางเพศ ที่ได้จากการศึกษาในเรื่องคณิตศาสตร์และเครื่องจักรกล ในการวิจัยนี้ ได้ศึกษากับนิสิต ผลปรากฏว่านิสิตชายมีความสามารถสูงในการแก้ปัญหาที่เรียกว่า การทำให้เกิดโครงสร้างใหม่ นอกจากนี้ ความแตกต่างระหว่างเพศ ยังพบอีกต่อไป แม้ในกลุ่มซึ่งได้ผ่านการทดสอบสติปัญญาทั่วไป ความสามารถทางถ้อยคำ ความสามารถทางคณิตศาสตร์ ความรู้ที่สัมพันธ์กัน และภูมิหลังต่าง ๆ แล้วก็ตาม ซึ่งเรื่องนี้ ไทเลอร์ (Tyler) ได้ให้เหตุผลว่า ความแตกต่างนี้เป็นเรื่องของเจตคติที่มีปัญหา และจุดบกพร่องของการฝึกฝน

ในด้านการตัดสินใจความสัมพันธ์ของระยะทาง ซึ่งเป็นความถนัดทางเครื่องจักรกล จากการทดลองกับเด็กก่อนเข้าโรงเรียน จนถึงระดับผู้ใหญ่ **พอเทียส (Porteus, 1918)** รายงานว่า โดยทั่วไป ชายทำได้ผลสำเร็จมากกว่าหญิง และนอกจากนี้ชายยังทำได้ดีกว่าหญิงในการเรียนรู้

ในความสามารถทางดนตรี กิลเบิร์ต (Gilbert, 1942) ได้เสนอแนะว่า การฝึกฝนที่แตกต่างกัน อาจทำให้เกิดความแตกต่างกันระหว่างเพศ ซึ่งได้พบในการทดสอบความสามารถทางดนตรี จากการศึกษานิสิตชายและหญิงจากสถาบันการศึกษา 12 แห่ง โดยแบ่ง 2 กลุ่ม ผลปรากฏว่ากลุ่มที่เคยฝึกดนตรีมาแล้ว หญิงมีความสามารถเหนือกว่าชายเมื่อเปรียบเทียบกัน แต่ในกลุ่มผู้ที่ไม่เคยได้รับการฝึกดนตรีมาก่อน พบว่า ไม่มีความแตกต่างปรากฏให้เห็นชัด นอกจากนี้ยังพบอีกว่า เด็กหญิงสูงกว่าเด็กชายในด้านความสามารถทางศิลปะ

ในด้านการทดสอบความคล่องแคล่วในการใช้มือและนิ้วมือ ในด้านการทดสอบที่เกี่ยวกับความคล่องแคล่ว ในการใช้มือและนิ้วมือ เช่น การเคลื่อนไหวด้วยมืออย่างเบาๆ คล่องแคล่วและรวดเร็ว นั้น ผลปรากฏว่าเด็กหญิงและหญิงได้เปรียบมากกว่าเด็กชายและชาย แต่เป็นการยากที่จะสรุปออกมาโดยตรง เนื่องจากความสามารถในการใช้มือและนิ้วมือ มีหลายแบบ เช่น บุคคลหนึ่งซึ่งชำนาญในแบบหนึ่งของการเคลื่อนไหว อาจจะได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของความชำนาญอีกแบบหนึ่งก็ได้

แบบทดสอบหลายแบบที่ใช้เพื่อทำนายความสำเร็จ ในอาชีพต่างๆ ที่ต้องการความคล่องแคล่วนี้ ได้แก่

O'Conner Finger Dexterity Test

O'Conner Tweezer Dexterity Test

Purdue Pegboard เป็นต้น

ปรากฏว่าส่วนเฉลี่ยของผู้หญิงสามารถทำข้อสอบต่างๆ ดังกล่าวได้ดีกว่าผู้ชาย และจากหลายการศึกษาก็พอจะสรุปได้ว่า

1. หน่วยงานใด ๆ ที่ต้องการความคล่องแคล่วและความเร็ว มากกว่าความเข้มแข็งแล้ว คนงานหญิงโดยส่วนรวมได้รับการคาดหวังว่า สามารถทำได้ดีกว่าคนงานชาย และในการกระทำบางอย่าง คนงานหญิงอาจทำได้ดีกว่าด้วย

2. ส่วนคุณลักษณะด้านการสัมผัส เช่น การได้ยิน การได้เห็น การลิ้มรส และการได้กลิ่นนั้น ความแตกต่างทางเพศไม่ปรากฏชัด ยกเว้นความจริงที่ว่า หญิงมีความบกพร่องทางการเห็นน้อยกว่าชาย หรืออาจกล่าวได้ว่า ชายมีอาการ ตาบอดสี มากกว่าหญิง

ในด้านการทดสอบความจำ การศึกษาส่วนมากเห็นด้วยว่า เพศหญิงทำได้ดีกว่า ในเรื่องความจำที่เกิดจากการท่องจำ การทดสอบความจำทั่วไป ต้องการการกระทำซ้ำซากเกี่ยวกับตัวเลขหรือคำพูด ภายหลังการให้ในทันทีทันใด และผู้ถูกทดสอบจะต้องสามารถตอบสนองเกี่ยวกับตัวเลขในเวลาอันสั้น หรือสามารถเล่าตอนหนึ่งตอนใดของเรื่องที่ได้อ่านมาแล้ว ดังๆ ได้

จากการศึกษาในทุก ๆ แบบของการทดสอบของแฮฟวิงเฮิร์ส และบริส (Havighurst & Breese, 1947) ปรากฏว่าหญิงมีความสามารถสูงกว่าชาย แม้ว่าความแตกต่างจะไม่เห็นชัดมากนักก็ตาม

ส่วน ดักแกน (Duggan, 1950) และซอมเมอร์ (Sommer, 1947) พบว่าแนวทางของความแตกต่าง ในบางครั้งให้ผลตรงกันข้าม กล่าวคือ ชายสามารถสูงกว่าหญิงในกรณีซึ่งสิ่งที่ให้จํานวนคล้ายกันมาก หรือน่าสนใจสำหรับชายมากกว่า

ในด้านการรับรู้รายละเอียดอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีส่วนสร้างความถนัดพื้นฐานของงานด้านเสมียนทุกชนิดนั้น พบว่า หญิงมีความสามารถสูงกว่าชายอย่างแน่นอน ความแตกต่างนี้มองเห็นชัดโดยไม่ต้องสงสัย จากการใช้แบบทดสอบเชิงเสมียนของ มินนิโซต้า โดยพบว่าเพียง 21% เท่านั้นที่ผู้ทำงานด้านเสมียนชาย สามารถมากกว่าผู้ทำงานด้านเสมียนหญิง

ชไนเดอร์ และ แพทเทอร์สัน (Schneider & Patterson, 1942) ได้สรุปข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ แสดงว่าในทุกระดับอายุ และชั้นเรียน ประมาณ 20% เท่านั้น ที่ชายสามารถทำคะแนนได้ดีกว่าหญิง ความแตกต่างทางเพศในเรื่องความรวดเร็วในการรับรู้ ได้จากการทดสอบ WISC & WAIS และแบบทดสอบความถนัดเชิงงานเสมียน

ในด้านความสัมฤทธิ์ผลทางวิทยาศาสตร์ เฮลแมน (Heilman, 1933) ได้ศึกษาเด็กชายและเด็กหญิงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า เด็กชายจะสามารถทำคะแนนความสัมฤทธิ์ผลทางวิทยาศาสตร์ ได้ดีกว่าเด็กหญิง แต่ความแตกต่างนี้มีไม่มากนัก

ส่วนแมค แอนดรู (Mc Andrew, 1943) ได้ศึกษาเรื่องความสัมฤทธิ์ผลทางวิทยาศาสตร์กับระดับอนุบาลและประถม และพบว่า ไม่มีความแตกต่างทางเพศปรากฏให้เห็น

กล่าวโดยสรุป เมื่อใดก็ตามที่มีการทดสอบความสามารถและความถนัดเข้ามาเกี่ยวข้อง พบว่า มีความแตกต่างกันทางเพศในส่วนเฉลี่ย แต่การแจกแจงความถี่ในบางครั้ง จะมีการเหลื่อมล้ำกันมาก อย่างไรก็ตาม ชายมีแนวโน้มว่ามีความสามารถสูงกว่า ในการทดสอบที่เกี่ยวกับการหาเหตุผลทางเชิงคณิตศาสตร์ ความสัมพันธ์เกี่ยวกับระยะทางและวิทยาศาสตร์ ส่วนหญิงโดยเฉลี่ยแล้วมีความสามารถสูงกว่าในการทดสอบที่เกี่ยวกับ ความคล่องของการใช้ภาษาและถ้อยคำ ความจำจากการท่องจำ ความรวดเร็วของการรับรู้ และความคล่องแคล่วของมือและนิ้วมือ

บุคลิกภาพ – การปรับตัวและการไม่สามารถปรับตัว

ในเรื่องเกี่ยวกับการไม่สามารถปรับตัวได้ หรืออาการทางประสาท มีแนวโน้มว่าส่วนเฉลี่ยของหญิง มักใกล้ชิดกับการไม่สามารถปรับตัวเองได้มากกว่าชาย เช่น จากแบบสำรวจบุคลิกภาพของเบอร์นเรเตอร์ (Bernreuter, 1933) พบว่า โดยปกติวิสัย หญิงมักมีอาการของ

โรคประสาท เช่น ชอบเก็บตัว มีความมั่นใจตัวเองน้อย และมีอารมณ์อ่อนไหวมากกว่าชาย
อย่างไรก็ดี การศึกษาของเทอร์แมนและไทเลอร์ (Terman & Tyler, 1954) พบว่าความ
แตกต่างทางเพศของคุณลักษณะเหล่านี้ ไม่ปรากฏให้เห็น ในกลุ่มบุคคลที่อายุน้อยกว่าอายุที่
เข้าเรียนชั้นมัธยม

จากการศึกษาดังกล่าว หมายความว่าเพศหญิงมีอาการของโรคประสาทมากกว่า หรือ
ผู้ชายมีอาการน้อยกว่าเมื่อเขาเติบโตขึ้น สิ่งนี้อาจเป็นจริง แต่การอธิบายที่มีเหตุผลกล่าวว่า
ในขณะที่หญิงและชายเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับประสบการณ์ของการใช้ชีวิต เพศหญิงมีความ
ตั้งใจมากกว่าเพศชายที่จะยอมรับว่า อะไรคือความยุ่งยากทางอารมณ์

สำหรับการศึกษาของ คาร์ลีย์ (Darley, 1937) ได้ชี้ว่าความแตกต่างทางเพศในเรื่อง
การปรับตัว และการไม่สามารถปรับตัวนั้นเป็นความจริง เมื่อนิสิตจำนวนหนึ่งได้รับการทดสอบ
เพื่อตรวจสอบความไม่สามารถปรับตัว และได้รับการสัมภาษณ์จากผู้ให้คำปรึกษาที่มีประสบการณ์
และพบว่า ส่วนเกินของแนวโน้มของคนมีอาการของประสาทในหญิง ปรากฏเห็นชัดจากการ
วินิจฉัยทางคลินิก มากกว่าจากคะแนนทดสอบ เช่น ลักษณะของการตอบสนองความกลัว
อาการโรคประสาทอื่น ๆ

นอกจากนี้การศึกษาของฮอนซิกและแมคกี (Honzik & Mc Kee, 1962) ได้เสนอความ
เห็นที่ว่า หญิงอาจมีอารมณ์ไม่มั่นคงมากกว่าชายจริง เช่น เด็กหญิงระหว่างก่อนเข้าโรงเรียน
มักมีนิสัยดุเดือมมากกว่าเด็กชาย

ในด้านการแสดงออกของความก้าวร้าว ผลสรุปของการศึกษาเป็นจำนวนมาก พบว่า
เพศชายแสดงอาการก้าวร้าวมากกว่าเพศหญิง

โอทเซล (Oetzel, 1962) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากในระยะก่อนเข้าโรงเรียนถึง
ระยะวัยผู้ใหญ่ ด้วยการให้การสังเกต การประเมินค่า กลวิธีระบายความในใจและแบบสำรวจ
การรายงานตนเอง ผลการศึกษา ปรากฏว่า เด็กชายส่วนใหญ่แสดงความก้าวร้าวมากกว่าเด็ก
หญิง โดยเฉพาะความก้าวร้าวทางลักษณะท่าทาง และการกระทำ แต่สำหรับเด็กหญิงแสดง
ความก้าวร้าวในรูปของคำพูดสูงกว่า

โคแกนและมอส (Kogan & Mose, 1962) ได้รายงานความมั่นคงของคุณลักษณะทาง
บุคลิกภาพของวัยเด็กถึงวัยผู้ใหญ่ และพบว่า ค่าสหสัมพันธ์บางด้านของความก้าวร้าว ในเด็ก
ชายสูงกว่าเด็กหญิง ในทางตรงข้ามลักษณะพฤติกรรมแบบไม่สามารถพึ่งตนเองได้ พบว่าค่า
สหสัมพันธ์สำหรับเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย

ทัตเดนแฮม (Tuddenham) พบว่า ความก้าวร้าวเป็นตัวแปรที่คงที่มากที่สุด จากวัยรุ่น
ถึงวัยผู้ใหญ่ในกลุ่มเด็กชายทั้งหลาย แต่ความมีเกียรติทางสังคม เป็นตัวแปรที่แน่นอนมาก
ที่สุดในกลุ่มเด็กผู้หญิงทั้งหลาย

เกรย์ (Gray, 1959) สังเกตว่าเด็กชายที่ใกล้ชิดกับพ่อ มักเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ในขณะที่เด็กที่ใกล้ชิดกับแม่ กลับไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อน

ในด้านการศึกษาด้านพัฒนาการ พบว่า อิทธิพลของครอบครัว เช่น วิธีการฝึกหัดเด็กและเจตคติของพ่อแม่ มีผลต่อเด็กชายและเด็กหญิง ในทางที่แตกต่างกันหลายทาง

บรอนเฟนเบรีเนอร์ (Bronfenbrenner, 1961) ได้วิเคราะห์อิทธิพลของบ้านเกี่ยวกับความรับผิดชอบ และการเป็นผู้นำของนักเรียนชั้น 10 พบว่า เด็กชายที่มีแนวโน้มสูงในคุณลักษณะเหล่านี้ มักมาจากบ้านซึ่งแม่เป็นคนเยือกเย็น ให้ความอบอุ่นทะนุถนอม และพ่อเป็นคนเคร่งครัดต่อระเบียบวินัย สำหรับเด็กหญิงแล้วกลายเป็นผู้ไม่สามารถรับผิดชอบได้ เนื่องจากแบบของพ่อ และพึ่งตนเองไม่ได้มากกว่าการเป็นผู้นำเนื่องจากลักษณะของแม่ ซึ่งผู้ศึกษาได้สรุปว่า ความสมดุลที่เหมาะสมของความรักและการควบคุม ให้ผลที่แตกต่างกันสำหรับเด็กหญิงและเด็กชาย

เชเฟอร์และเบอร์เรย์ (Schaefer & Bayley, 1963) ได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจากวัยทารกจนถึงวัยรุ่น ด้วยการศึกษาระยะยาว ได้รายงานว่าพฤติกรรมของแม่มักจะเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดมาก กับคุณลักษณะของลูกชายในเวลาต่อมามากกว่าลูกสาว ซึ่งเขาหมายความว่า การปรับตัวของเด็กหญิง เป็นเรื่องที่ได้เรียนรู้จากบุคคล ที่เขาได้พบเห็นเฉพาะหน้าขณะนั้น ส่วนการปรับตัวของเด็กชายนั้น ได้อิทธิพลจากการสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่ได้ผ่านมาทั้งหมดในชีวิต

ความต้องการทางอารมณ์และการแสดงออก

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางเพศ ในด้านความต้องการทางอารมณ์และการแสดงออก ส่วนใหญ่ได้เน้นที่ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ซึ่งฟรอยด์เจ้าของทฤษฎีได้ยืนยันความแตกต่างทางจิต ในรูปของความต้องการทางอารมณ์ของทั้ง 2 เพศว่า เกิดขึ้นจากความแตกต่างระหว่างสภาพทางสรีรวิทยา และทางกายมาก

แฟรนซ์ และ โรเซน (French & Rosen, 1949) ได้ศึกษาเรื่องนี้โดยได้ขอให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิต วาดรูปจากสิ่งเร้าง่าย ๆ เช่น วาดเส้น 2 เส้นขนานกันในแนวตั้ง เขาพบว่า หญิงมีแนวโน้มจะลากเส้นเข้าหากันในตอนสุดท้าย ในขณะที่ชายมีแนวโน้มจะลากเส้นออกจากกัน นอกจากนี้หญิงมักจะวาดวัตถุอยู่กับที่ ในขณะที่ชายจะวาดวัตถุที่เคลื่อนที่ หญิงวาดรูปดอกไม้ห้อง และเครื่องตกแต่งทางบ้าน ในขณะที่ชายจะวาดเกี่ยวกับยานพาหนะและอาวุธต่าง ๆ จากสิ่งเหล่านี้ผู้ศึกษาพบว่า เขาสามารถปรับปรุงระบบการให้คะแนนเกี่ยวกับ การวาดภาพต่าง ๆ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างเพศเป็นสำคัญ

ไทเลอร์ (Tyler, 1965) ได้โต้แย้งว่า ความแตกต่างที่ได้อพบ จากการศึกษาดังกล่าวนี้ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยความคล้ายคลึงกันหรืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อม เช่น ระหว่างเหล็ก เขียวไฟ และกระทะหรือถาด ซึ่งเป็นวัตถุใช้ในครัวเรือน เด็กชายเลือกจะวาดอันแรก ในขณะที่เด็กหญิงเลือกจะวาดอันหลัง ซึ่งเฟรนช์และโรเสน ได้ให้คำอธิบายว่า เด็กหญิงและเด็กชายแตกต่างกันในความนึกคิด ที่เกี่ยวกับร่างกาย ซึ่งหมายความว่ารวมถึงทั้งโครงสร้างและหน้าที่ด้วย

ความแตกต่างชนิดเดียวกันนี้ ได้พบในเด็กอายุ 11, 12 และ 13 ปี จากการศึกษาของ **อีริกสัน (Erikson, 1951)** ด้วยการขอให้เด็กที่ศึกษาสร้างภาพที่น่าระทึกใจขึ้นได้ จากการใช้วัสดุและวัตถุต่าง ๆ ประกอบกัน

ฮอนซิก (Honzik, 1951) ได้วิเคราะห์ผลในรูปของความพอใจ และได้พบความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความสนใจ สิ่งที่เด็กชายชอบ ได้แก่ แก้ว แก้วไม้ ยวดยานพาหนะ และบุคคลที่อยู่ในเครื่องบิน ส่วนสิ่งที่เด็กหญิงชอบ ได้แก่ เครื่องตกแต่ง และบุคคลที่แต่งกายเป็นระเบียบ

แต่อีริกสันให้ความเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างเหล่านี้ ว่าอาจเป็นเนื่องจากความชอบในรูปของความพอใจแล้ว ยังมีอิทธิพลทางวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เมื่อใดที่มีการวิเคราะห์เฉพาะวัสดุอย่างเดียวกันที่ได้ใช้ จะพบว่า เด็กชายมีแนวโน้มที่จะสร้างจินตนาการให้กับงานสูง เช่น สร้างภาพการทำลาย การจับกุมที่มีการเคลื่อนไหว ในขณะที่เด็กหญิงจะสร้างสิ่งที่อยู่กับที่ เช่น ห้องต่าง ๆ เป็นต้น

เมื่อใดก็ตามที่เด็กชายและหญิง ได้รับการขอร้องให้เลือกแบบฟอร์มที่เขาชอบมากที่สุด เขามีแนวโน้มที่จะเลือกตามคุณลักษณะของเพศตรงข้าม มากกว่าความต้องการของตนเอง **แมคเอลรอย (Mc Elroy, 1954)** ได้ขอร้องให้เด็กชาวสก๊อตแลนด์จำนวน 800 คน มีระดับอายุระหว่าง 9-13 ปี เลือกรูปภาพที่เขาพอใจ 12 ภาพ จากภาพ 12 คู่ เช่น ในภาพคู่หนึ่งประกอบด้วยภาพหนึ่งวาดเป็นเส้นโค้ง (ให้ลักษณะของเพศหญิง) อีกภาพหนึ่งจะเป็นเส้นตรงและเป็นมุม (ให้ลักษณะของเพศชาย) ผลปรากฏว่า มีแนวโน้มที่สำคัญอย่างสูง กล่าวถึงเด็กชายเลือกรูปที่เป็นเส้นโค้ง และเด็กหญิงเลือกรูปที่เป็นเหลี่ยมหรือมุม

จาโฮดา (Jahoda, 1956) ได้พบแนวโน้มเดียวกันจากการศึกษาเด็กออฟริกัน แม้ว่าผลของการพบจะไม่ชัดเจนนักก็ตาม อย่างไรก็ตาม การค้นพบเหล่านี้สามารถอธิบายในรูปของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ได้ด้วยเช่นเดียวกัน

ความรู้สึกลัวทางสังคม – การตอบสนองต่อบุคคล

โดยทั่วไปพบว่า เพศหญิงเข้ากับคนทั่วไป ได้ง่ายกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงมักจะต้องพึ่งพาคนอื่นอยู่เสมอ มีการวิจัยมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยใช้เทคนิคการวัดหลายอย่าง และใช้กลุ่มตัวอย่างทุกระดับอายุ จากอายุก่อนเข้าโรงเรียนจนถึงวัยผู้ใหญ่

กู๊ดอินพ์ (Goodenough, 1957) ได้รายงานว่ แม้แต่ในเด็กอายุ 2 ปี ก็พบว่า เด็กหญิงแสดงความสนใจในบุคคลมากกว่าเด็กชาย โดยพิจารณาจากการวาดของเด็กเหล่านั้น และจากสิ่งที่เขาพูดคุยระหว่างการทดลอง

แซนฟอร์ด และผู้ร่วมงาน (Sanford et al., 1943) ได้ศึกษาการใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ TAT กับกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่ เรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับการบอกกล่าวจากเด็กหญิงทั้งหลายสะท้อนถึงความต้องการในด้านความใกล้ชิดมากกว่าเด็กชาย

พาเทล และกอร์ดอน (Patel & Gordon, 1960) ได้พบว่าเด็กหญิงนั้นคล้อยตามหรือถูกคนอื่นเหนี่ยวนำได้ง่ายกว่าเด็กชาย

กิมเบอร์ (Kimber, 1947) และ นอลล์ (Noll, 1951) รายงานว่เด็กหญิงเลียนแบบบุคลิกภาพผู้อื่น ด้วยการตอบปัญหาจากแบบสำรวจบุคลิกภาพได้ง่ายกว่าเด็กชาย

ผลสรุปทั่วไปจากการศึกษาดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า เพศหญิงสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้มากกว่าเพศชายในการดำเนินชีวิต

เบนเนทท์และโคเฮน (Bennett & Cohen, 1959) ได้ทำการวิเคราะห์เรื่องความเป็นเพศชายและความเป็นเพศหญิง กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,300 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 15-64 ปี สิ่งทีกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนถูกขอร้องให้ทำ คือ เลือกชุดของคำซึ่งบรรยายเกี่ยวกับตัวเขามากที่สุด จากจำนวนคำทั้งหมด 300 คำ ซึ่งประกอบด้วย ความปรารถนา คุณค่า และ สิ่งแวดล้อมทางสังคม

ภายหลังการวิเคราะห์ความแตกต่างเหล่านี้โดยละเอียด เบนเนทท์และโคเฮน ได้สรุปธรรมชาติของความแตกต่างทั่วไป 5 ประการ คือ

1. ความคิดของเพศชาย หนักแน่นมากกว่าความคิดของเพศหญิง
2. ความคิดของเพศชาย มุ่งคิดในรูปของตนเองมากกว่า ในขณะที่ความคิดของเพศหญิง เน้นหนักในรูปของสิ่งแวดล้อม
3. ผู้ชายคิดคาดการณ์ล่วงหน้า ถึงรางวัลและการลงโทษ ที่เป็นผลของความเหมาะสมและไม่เหมาะสม ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ในขณะที่หญิงคิดคาดการณ์ล่วงหน้า เกี่ยวกับรางวัลและการลงโทษในฐานะเป็นผลของความเป็นมิตร หรือความเป็นศัตรูกันของสิ่งแวดล้อม
4. สิ่งทีเพศชายคิด มักเกี่ยวข้องกับความปรารถนาให้เกิดความสำเร็จส่วนตัว ในขณะที่สิ่งทีเพศหญิงคิดนั้น เกี่ยวข้องกับความปรารถนา ด้านความรักทางสังคม และมิตรภาพมากกว่า

5. ความคิดของเพศชาย ก่อให้เกิดการกระทำที่ประสงค์ร้ายและก้าวร้าวเกิดขึ้น ในสังคมที่มีการแข่งขันกัน ในขณะที่ความคิดของหญิงก่อให้เกิดอิสรภาพ ในสภาวะแวดล้อมที่เต็มไปด้วยมิตรภาพ หรือก่อให้เกิดบรรยากาศของความเป็นมิตร

มีการพบว่า ผู้หญิงมีทักษะในกระบวนการรับรู้สูงกว่า และมีความรู้สึกไวกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ หญิงมีความสามารถในการติดต่อกับบุคคลอื่นได้เหมาะสม หรือเข้ากับคนอื่นได้ง่ายกว่าผู้ชาย สามารถใช้ถ้อยคำได้ดีกว่า มีริยา มารยาทเรียบร้อยกว่า ไม่ก้าวร้าว จึงทำให้เด็กหญิงมองดู “น่ารักกว่า” หรือ “ดีกว่า” ในสายตาของผู้ใหญ่ เช่น พ่อแม่และครู ดังนั้น ความพอใจและภูมิใจของเด็กหญิง จึงขึ้นกับความยอมรับและความชื่นชม ที่ได้รับจากผู้ใหญ่มากกว่าเด็กชาย ฉะนั้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผู้หญิงจึงห่วงใยต่อทำดีและถ้อยคำของบุคคลอื่น โดยเฉพาะของบุคคลสำคัญในชีวิต เช่น พ่อแม่ คู่สมรส เพื่อนบ้าน ฯลฯ มากกว่าผู้ชาย

โดยทั่วไป ผู้หญิงมักพอใจจะเลี้ยงลูก ดูแลบ้าน และทำตนให้เป็นที่รักของผู้อื่น เมื่อเป็นเด็ก เด็กหญิงมักห่วงเรื่องจะต้องประพฤติตนให้ใคร ๆ รักหรือยอมรับเธอ จึงสังเกตเห็นว่าเด็กหญิงมักตั้งใจเรียนดีกว่า ไม่ค่อยมีปัญหาความประพฤติ และมักอยู่ในโอวาทของพ่อแม่และครูมากกว่า เพราะเด็กหญิงกลัวการสูญเสียความรักมากกว่าเด็กชาย และด้วยเหตุนี้ ผู้หญิงจิตใจปกติ จะพอใจในบทบาทหน้าที่ทางเพศของตน โดยเลียนแบบมารดาที่ดี

ความแตกต่างทางเพศที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ เป็นปัญหาที่ท้าทายนักวิจัยทั้งหลาย ที่ว่าหญิงและชายมีการเรียนรู้ได้ทัดเทียมกัน หากแต่สตรีกลับประสบความสำเร็จน้อยกว่าบุรุษ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

จึงได้มีการศึกษาวิจัยว่าหญิงและชายจะแตกต่างกันอย่างไรบ้างในด้านต่าง ๆ คือ ด้านความสัมพันธ์ผลการเรียน ด้านสติปัญญา ความสามารถพิเศษในการใช้ถ้อยคำ ความสามารถทางคณิตศาสตร์ ด้านการตัดสินใจ ความสัมพันธ์ของระยะทาง ความสามารถทางดนตรี ความคล่องแคล่วในการใช้มือและนิ้วมือ การทดสอบความจำ ด้านการรับรู้รายละเอียดอย่างรวดเร็ว และความสัมฤทธิ์ผลทางวิทยาศาสตร์

นอกจากนี้มีการศึกษาวิจัยความแตกต่างระหว่างหญิงและชายในด้านบุคลิกภาพและการปรับตัว ความต้องการทางอารมณ์และการแสดงออก ความรู้สึกไวทางสังคมและการสนองตอบต่อบุคคล ความรู้สึกไวทางสังคมและการสนองตอบต่อบุคคล การศึกษาทั้งหมดนี้ก็เพื่อค้นหาว่าอะไรเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การไม่ทัดเทียมกันในความสำเร็จของชายและหญิง

แบบฝึกหัดท้ายบทที่ 9

1. จงอธิบายที่กล่าวว่า ฮอร์โมนทางเพศมีอิทธิพลต่ออารมณ์และจิตใจของเพศหญิง
2. จงอภิปราย คำกล่าวที่ว่า ทำไมสตรีได้รับความสำเร็จน้อยกว่าบุรุษ ทั้งที่สตรีก็เรียนรู้ไม่แพ้บุรุษ
3. จงอภิปรายเกี่ยวกับผลของการศึกษาส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ผลการเรียนว่า เด็กหญิงเรียนในโรงเรียนได้ดีกว่าเด็กชาย ว่าเป็นความจริงเพียงใด
4. จงสรุปผลของการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในด้านสติปัญญา ความสามารถพิเศษ ความสามารถทางคณิตศาสตร์ และด้านความสัมพันธ์ทางวิทยาศาสตร์
5. จงสรุปผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในด้านการตัดสินใจ ความสัมพันธ์ของระยะทาง ความสามารถทางดนตรี ความคล่องแคล่วในการใช้มือและนิ้วมือ การทดสอบความจำ และการรับรู้รายละเอียดอย่างรวดเร็ว
6. ท่านคิดเห็นอย่างไร ต่อผลสรุปเกี่ยวกับบุคลิกภาพของหญิงจากแบบสำรวจบุคลิกภาพของเบอร์นรูเตอร์
7. จงอภิปรายเกี่ยวกับผลการศึกษาของโอทเซลเรื่องความก้าวร้าว
8. เบนเนทท์และโคเฮน ได้สรุปธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างหญิงและชายไว้อย่างไร
9. จงอภิปราย ผลของการศึกษาที่ว่า “หญิงมีการรับรู้สูงกว่า ความรู้สึกไวกว่าและเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายกว่าผู้ชาย”